

POLITIKA

ZAHODNOBERLINSKI listi so objavili vest, da je Hruščov poslal pismo zahodnonemškemu kanclerju Adenauerju. Vsebinsko pismo so prikazovali kot »napad na uboga starega nemškega državnika«. Seveda omenjeni tisk ni objavil vsebine zadevnega pisma.

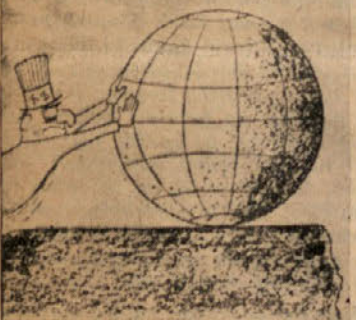
Nešteti bravci so stikali za tem pismom in se želeli prebrati, ali res vsebuje omenjene »napade na starega nemškega državnika«. Tisti, ki so lahko prebrali vsebinsko pisma, večinoma dajejo prav Hruščevu, ko pravi, da politika, ki jo vodi Adenauer povzroča mednarodno politično napetost in zavira sklenitev mirovne pogodbe z Nemčijo ter normalizacijo položaja v zahodnem Berlinu. Zato se strinjajo tudi s predlogom, naj bi v zahodnem Berlinu zamenjali zastavo NATO z zastavo OZN.

S tem predlogom pa se ne strinja zahodnoberlinski senat. Zahodnoberlinski župan Brandt je med drugim trdil, da v zahodnem Berlinu ne plapolata zastava NATO in da se sleherni človek lahko prepriča, da tam plapolajo le zastave zahodnih velesil.

Toda, ali ni smešna trditev Brandta? Mar ni celo vrabecem na strehi znano, da so ZDA, Anglija in Francija članice Atlantskega pakta in da so njihove zasedbene čete v zahodnem Berlinu v sklopu NATO?

★

Ameriški imperializem

(Po kubanskem listu „HOY“)

★

AMERIŠKA VLADA GROZI državam, katerih ladje prevažajo blago za Kubo, da jim bo ukinita pomoč. Kot je znano so med državami, ki vzdržujejo intenzivne zveze s Kubo, tudi članice NATO: Anglija, Grčija in Norveška.

★

SE ENA GROZNJA IZ ZDA. Ameriški minister za kmetijstvo je izjavil, da ZDA ne bodo izpolnile obveznosti, da »zagotove varnost Zahodne Evrope«, če bo Evropska gospodarska skupnost omejila uvoz ameriških kmetijskih presežkov. To je novo opozorilo zahodnoevropskemu tržišču, ki je sklenilo, da samo krije potrebe po kmetijskih pridelkih.

Vrednost izvoza ameriških kmetijskih presežkov, ki so jih lani prodali na področjih zahodnoevropskega tržišča, je dosegla več kot 1,1 milijarde dolarjev.

★

52 MILIJARD DOLARJEV bo znašal letošnji vojaški proračun Združenih držav Amerike. To bo rekorden proračun.

To je še en dokaz kakšna je »miroljubna politika« ZDA, ki jo nekateri krogi toliko opovajajo.

Spoznajmo sklepe X. kongresa KPI

2.

Stališče do levega centra

Enotnost delavskega razreda je pogoj za uspeh v vseh bojih

V zadnjih dneh smo bili pričrta najnovejšemu razvoju vprašanja levega centra v Italiji. Dogodki so znani: Krščanska demokracija je s svojo taktiko prisilila na kolena svoje zaveznike: republikance, socialdemokrate in — kar je najhujše — Italijansko socialistično stranko. Postavila jim je izbiro: ali kloniti pred njeno voljo, da se izglasovanje zakonov o ustanovitvi avtonomnih dežel ter sklepanje o vprašanju upravnega sveta ENEL (nacionalizirane električne industrije) preloži na prihodnjo zakonodajno dobo, ali odpreti vladno krizo. Omenjene stranke so sprejele prvo rešitev; toda s tem se je jasno izkazala šibka plat poskusa levega centra in njegovo, sicer počasno toda nezogibno propadanje.

Kot znano, komunisti nismo nasprotovali levemu centru; smatrali smo umestno, da je pravi preokret na levo nezbežen del specifične poti v socializmu in da levi center lahko predstavlja prvi korak v tej smeri.

Vendar smo že od vsega začetka opozarjali tovariše socialiste, naj bodo previdni. Spodbujali smo jih, naj spregovore jasno besedo o svojih namelih ter podčrtavali, da je v prizadevanju za uresničenje prekreta na levo potrebna enotnost delavskega razreda ter odločna borba proti monopolom. In brez komunistov ni enotnosti delavskega razreda.

X. kongres KPI je v tej zvezi spregovoril svojo ugledno besedo, izvedel globoko analizo o tem vprašanju, ter izdelal smernice za njegov rešitev.

Kongres je poudaril potrebo, da se izpelje borba proti usmeritvi Krščanske demokracije, ki štiti velike monopole, proti poskusom, da se zdrobi enotnost delavskega razreda v Italiji in da se pobije njena tendenca po odstranitvi nekaterih postranskih napak ter po dejanski ohranitvi dosedanjega stanja.

Kongres je opozoril Italijansko socialistično stranko, da je napačno njeno stališče o razbitju dosedanjih zavezništva s KPI tudi v upravnih svetih krajevnega značaja.

In tu ne gre samo za vprašanje skupne akcije dveh strank leve, marveč za nekaj važnejšega, to je za skupni nastop delavskih množic demokratičnih, levičarskih sil, ki stoje okrog teh dveh strank in katerih pogumen ter enoten nastop utegne močno vplivati na življenje države.

Že v minulih časih se je izkazalo, kako so bile učinkovite skupne akcije in borbe, zlasti na sindikalnem področju. Te akcije in borbe so omogočile pomembne uspehe kovinarskih in pristaniških delavcev, kmečkih množic in delavcev drugih kategorij. Isto potrjujejo tudi uspehi, ki so bili doseženi na šolskem področju na področjih kulture in znanosti itd.

Z odločno in enotno borbo antifašističnega, demokratičnega ljudstva je bil zadan močan udarec tudi neofašističnemu revanšizmu julija 1960.

Takih primerov je mnogo tudi v naši deželi, kjer so se izvedle in so še v teku važne borbe. Ravno te dni se kovinarski delavci bijejo za doseg nove delovne pogodbe.

Izbojevali smo tudi ustanovitev avtonomne dežele Furlanija-Julijska krajina. Dasiravno zakon o deželi ne odgovarja popolnoma zahtevam in težnjam tukajšnjega prebivalstva, predstavlja važen korak naprej na poti k uresničevanju določil republiške ustave. Ta zakon mora sedaj dokončno odobriti senat, nakar bo stopil v veljavo. Naša borba za deželno avtonomijo pa še ni zaključena. Na dnevnem redu so borbe za gospodarski razvoj, kar je zlasti za Trst izrednega pomena, če upoštevamo, da mesto postopoma gospodarsko hira, dočim je bilo v preteklosti važno, trgovsko središče. Prav v zadnjih časih grozijo ponovna povišanja cen raznih predmetov

siroke potrošnje. Tudi borba proti navijanju cen zahteva enoten nastop delavskih strank.

Kar se pa tiče vprašanja narodnih pravic Slovencev in razvoja naše narodne manjšine v deželi, je enotna borba tako neizbežna, kot je neizbežna noč, ki sledi dnevju.

Vprašanje enotnosti je torej objektivna potreba sedanjega političnega položaja v deželi. Negativen odgovor na to potrebo, kot ga daje desnica PSI, ne more pomeniti drugega kot to, da se ta stranka ne name-rava lotiti tega vprašanja kar tudi levica te stranke dokazuje.

Sedanje stanje v deželi in zavest večine delavstva v Italiji, zahtevata odgovarjajoče odnose med strankama delavskega razreda. Pozabljati na to resnico ali jo prezirati, pomeni, ne zavedati se stvarnosti sedanjih družbenih odnosov.

Zato se morajo komunisti potruditi za večje spoznavanje napotil X. kongresa in jih ne le objasnjevati, temveč jih uresničevati z vsakodnevno akcijo in čimvečjo mobilizacijo, zavedajoč se, da sedanji položaj terja od komunistov več napora kot nikoli prej.

JELKA GERBEC

Pomenek o šolskih problemih

Kdaj bodo v celoti uresničena določila zakona za slovensko šolo?

4.

Velikim narodom nihče ne oporeka upravičenosti, da obstajajo, se razvijajo in živijo tvorno. Drugače se godi malim narodom, dokler ne dosežejo svoje osvoboditve. Dovolj je, če pomislimo na zgodovino slovenskega naroda. Se drugačen pa je položaj — položaj Slovencev v Italiji. Nihče ne more zanikati realnosti slovenske narodne manjšine in manjšinskih problemov. Neglede na to, kaj pomeni beseda »manjšina« in kako bi moralo biti že po določbah o pravicah človeka ustreženo zahtevam in potrebam manjšin, bi lahko sleherni Slovenec, ki živi v naši deželi, odgovoril, da kaže, da predstavljamo Slovenci v Italiji »nevarnost za kulturni in splošni razvoj republike«. Kako naj si drugače tolmačimo zadržanje vseh dosedanjih italijanskih vlad, ki so se trudile, da bi zavlačevale tudi pravične rešitve vprašanja šolstva.

Pred poldrugim letom je bila s petnajstletno zamudo uzakonjena slovenska šola na Tržaškem in Goriškem. (Drugi narodnim manjšinam, ki živijo v okviru italijanske republike, je vlada še pred podpisom mirovne pogodbe in sprejemom demokratične republiške ustave, začela urejati njihovo šolstvo). Do zakona za slovensko šolo — če-

ravno pomanjkljivega in neustrežajočega dejanskemu položaju in realnim potrebam slovenske narodne manjšine v Italiji — je prišlo predvsem po zaslugi prizadevanja naprednih sil, enotnega nastopa vse slovenske skupnosti, ki prebiva v mejah Italije in podpore italijanskega demokratičnega gibanja. Neizpodbitno dejstvo je, da je vlada predložila predlog za uzakonitev slovenske šole na Tržaškem in Goriškem, šele ko je bila k temu prisiljena in da je do tega prišlo potem, ko so komunisti in socialisti že predložili svoje načrte in ko so poslanci KPI večkrat urgirali uzakonitev. Pripomniti moramo še, da so komunisti in socialisti zahtevali ustanovitev slovenskih šol v vseh krajih, kjer prebiva slovenska skupnost, torej tudi v Slovenski Benečiji, česar pa vladni predlog in tudi obstoječi zakon nista upoštevala. Prav zato smemo z vso upravičenostjo trditi, da je obstoječi zakon pomanjkljiv in da ne upošteva dejanske stvarnosti. Tudi s tem zakonom je vlada še enkrat konkretno dokazala, da deli slovensko narodno manjšino v Italiji v tri kategorije, odnosno, da Slovincem v Benečiji odreka najosnovnejše narodnostne pravice.

O vsem tem, torej tudi o pomanjkljivosti zakona za slovenske šole je bilo že mno-

PISANI SVET

Konec zadnjega obdobja karibske krize

SOVJETSKA ZVEZA in ZDA sta predlagali, naj Varnostni svet OZN izloči iz dnevnega reda problem karibske krize. Tako se je končalo zadnje obdobje akcij, ki so potekale na sedežu OZN.

V dokumentu, ki sta ga podpisala predstavnik Sovjetske zveze in ZDA in ki je bil izroččen generalnemu tajniku OZN je med drugim poudarjeno, da se je svet izognil vojni katastrofi ter izraženo upanje, da bo prišlo do popuščanja napetosti tudi pri drugih vprašanjih.

To je še en dokaz, kako pravilna je politika Sovjetske zveze. Ta je obvarovala svet pred skrajno grozečo atomsko katastrofo ter istočasno rešila neodvisnost Kube.

Partizan-invalid doktoriral na Sorboni

V centru za rehabilitacijo vojnih invalidov v Beogradu vedo povedati o izrednih primerih nekdanjih borcev, sedanjih invalidov, ki so se usposobili za najrazličnejše službe. O nekaterih so pisali tudi svetovni časopisi. Eden teh primerov je Aleksander Nikolić, partizanski borec. Med vojno je izgubil obe stopali. Po vojni so ga poslali na zdravljenje v Pariz, kjer je ležal mesece in mesece in po številnih operacijah dobil proteze. Čeprav tako rekoč negiben, je končal študij prava in dosegel celo doktorat na Sorboni, eni najslavnejših univerz na svetu.

go napisanega in namen tega sestavka ni bil, da razpravljamo o teh vprašanjih — h katerim pa se bomo še povrnili, saj krivica stvarno obstaja. Naš namen je bil, da podčrtamo neko drugo dejstvo, ki izhaja iz naše uvodne trditve in to je, da je tudi po uzakonitvi slovenske šole na Tržaškem in Goriškem ostal položaj slovenskega šolstva v bistvu nespremenjen. V podkrepitev te trditve zado-stujejo že naslednje ugotovitve:

Do danes še niso bili objavljeni oraginiki za posamezne šole, in ne razpisani natečaji za stalna mesta, kar je pogoj za naravni razvoj šolstva.

Prav tako niso bili do danes razpisani natečaji za učbenike, ki še manjkajo.

Kdaj bo pristojna oblast razpisala te natečaje?

Da je to nujno, kaže tudi dejstvo, da je ob začetku šolskega leta učiteljstvo začelo poučevati brez računic za drugi razred, čitanke za tretji razred, italijanske vadnice za drugi in tretji razred. Minilo je prvo trimesečje in pomožnih učnih knjig še ni...

Tudi na srednjih šolah je enak položaj. Nekateri učne knjige so pošle in ne kaže, da pristojne oblasti mislijo poskrbeti za ponatis.

Do kdaj bo obstajalo tako stanje...?

h

Debata v mednarodnem komunističnem gibanju

Postavimo diskusijo v realističen tir

Tovariš Palmiro Togliatti odgovarja listu „Genmingibao“

Zadnja številka revije «Rinascita» objavlja članek tov. Togliattija v odgovor na članek «Genmingibao», glasila Kitajske komunistične partije, o razpravi, ki se razvija v mednarodnem komunističnem gibanju ter o stališču X. kongresa KPI.

Tovariš Togliatti najprej razloži, zakaj se je kongres posvetil tudi tej mednarodni komunistični razpravi: to so zahtevale partijske organizacije zaradi polemike, ki je nastala po številnih člankih v kitajskem komunističnem glasilu, v katerih je bilo več napadalnosti do drugih komunističnih partij kot ideološke jasnosti. Zato je bil odgovor potreben. Toda zanikamo — piše Togliatti — odločno zanikamo trditev, da «smo brutalno» napadli Kitajsko komunistično partijo. Nobena napada in nobene brutalnosti. Nasprotno smo o kitajski partiji govorili z največjim spoštovanjem in pri tem poudarili njene revolucionarne zasluge.

Kongres je obravnaval, kritiziral in odklonil nekatera politična stališča, znana kot stališče Kitajske komunistične

ali celo negativno stališče do ljudskih revolucionarnih bojev, si želijo, da bi se komunistični sistem zлил s kapitalističnim, od kolonialnih narodov ne pričakujejo, da se borijo za svojo svobodo, temveč želijo, da bi mirno prenašali kolonialni režim, so pozabili, da ima država razreden značaj in tako dalje.

Tov. Togliatti ugotavlja, da take kritike niso niti karikature naše politike. To je čudna igra, da nekomu prisojas najbolj nesmiselna stališča zato, da ga premagaš ali se delaš, kot da si ga premagal. Vendar je taka politika škodljiva: nujno poostrimo odnose med dvema strankama, ne da bi pomagala politični obravnavi za korak naprej.

Tov. Togliatti poda pregled bojov, ki jih je Italijanska komunistična partija vodila in vodi v Italiji za mir, v podporo osvobodilnih gibanj, za svobodo Kube in pristavi, da zadostuje samo omeniti dejstva in pade umetno ogrodje polemike kitajskih tovarišev, po katerih je Italijanska komunistična partija na strani imperializma. Glede mirne koeksistence, poudarja Togliatti, da je za X. kongres osnovni cilj strateškega značaja. Kongres je pa tudi jasno pristavil, da to ne pomeni «status quo», to je kristalizacije sedanjih odnosov v svetu.

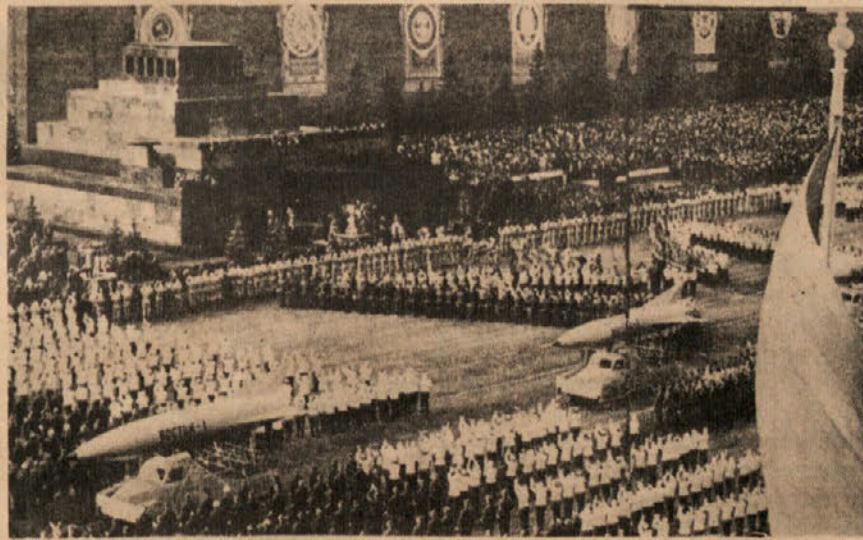
Nasprotno pomeni ureditev mednarodnih odnosov, po kateri naj bosta vsem narodom zagotovljeni svoboda in neodvisnost. Ta cilj se doseže le z bojem narodov proti imperializmu, z ugotovitvijo političnega reda socialističnih dežel in s postopnim urejevanjem s pomočjo sprejemljivih pogodb najbolj spornih mednarodnih vprašanj.

Mislino — nadaljuje Togliatti — da bi bil nov konflikt atomski konflikt, zato je nujno se mu izogniti. To je tudi možno. Tudi ta cilj bomo dosegli, če nam bo, z bojem proti imperializmu, najbolj proti njegovim najbolj agresivnim elementom, z utrjevanjem socialističnih dežel in z razširjanjem ljudskega gibanja za mir, uspelo ustvariti režim mirne koeksistence.

Razlika med nami in kitajskimi tovariši — pravi za tem Togliatti v članku, je v tem, da se mi ne omejujemo na splošne trditve, na izpovedovanje načel, temveč se trudimo, da razumemo, kakšna so konkretna dejstva, da tem dejstvom prilagajamo naša stališča. Tako se nam zdi nesmiselno imeti atomski konflikt z vsemi tragičnimi posledicami, ki bi jih imel za človeštvo (150.000.000 mrtvih v prvih osemnajstih urah), za napredek k socializmu in h komunizmu. Tudi v razvoju vojnih uničevalnih sredstev je kakor v vseh razvojih preha-

nje iz kvantitete v kvaliteto in to vpliva na značaj vojne. S tem nočemo trditi, da odpade razloček med krivičnimi in pra-

vičnimi vojnami, ampak vztrajamo pri nujnosti (in ne samo pri možnosti), da se vzpostavi (Nadaljevanje na 4. strani)

Parada na Rdečem trgu v Moskvi ob priložnosti 45. obletnice Oktobrske revolucije. V mavzoleju na levi strani slike je grob tovariša Lenina

Gospodarski in politični razlogi govorijo danes zoper vojno

«Sest tisoč let so se ljudje učili vojskovanja, zato ni čudno, če imajo danes težave, ko se učijo, kako ohraniti mir.» Tako je pred kratkim zapisal znani angleški filozof in bojevnik za mir Russell.

Podobne izjave je bilo slišati že prej, toda zmeraj je ostal dvom: mar je odvisno samo od dobre volje ljudi, ali bo prihodnost v znamenju vojne ali znamenju miru?

Tisočletja so bile okoliščine močnejše od človeka. Vojne so postale že nekakšna zakonitost, na katero se je človek navadil kot n. pr. na bolezen ali smrt.

To stanje pa se je iz korenin spremenilo odkar imajo velesile strahovito atomsko orožje, zoper katerega ni obrambe. Danes bi vojna ne pomenila le uničenja za sovražnika temveč tudi razdejanje lastne dežele. Zato si je v današnjih pogojih nemogoče misliti na svetovno vojno. Vendar pa bi bilo zmotno misliti, da je ta sedaj že tehnično nemogoča.

Vsi gospodarski in politični razlogi — in skratka zdrava pamet — so danes proti vojni. Zato pa postaja nesmiselno kopičenje orožja, saj bi tega po izbruhu vojne ne mogli niti več uporabiti ali pa bi nasprotniku razbijalo še nadalje deželo. Toda kljub temu svet še zmeraj zapravlja velikanske vsote denarja za nesmiselno oboroževanje. To dela čeravno bi ga lahko uporabil v druge zelo potrebne, koristne in miroljubne namene. Če bi sredstva, ki se danes po nepotrebnem tratijo za oboroževanje, uporabili v miroljubne namene, bi lahko že v nekaj letih bistveno spremenili lice sveta.

Iz statistik Svetovne organizacije za poljedelstvo in prehrano je razvidno, da je le 1,3 milijarde hektarov zemeljske površine primerne za njive, vrtove in nasade; 4 milijarde hektarov znašajo travniki in pašniki; 4 milijarde hekta-

Mir in razorožitev bi že v nekaj letih ustvarila blaginjo v svetu

rov znašajo gordovi; neizkoriščene toda za odelovalje primerne zemlje pa je 0,4 milijard hektarov.

1,3 milijarde hektarov, ki hranijo človeštvo obdeluje okrog 350 milijonov kmečkih družin. Od teh okrog 90 milijonov še vedno uporabljajo pri oranju pluge na živin-sko vprego, okrog 10 milijonov družin si olajšuje delo s 6 milijoni motornimi plugi, 250 milijonov kmečkih družin pa si pri oranju še naprej pomaga z lesenimi plugi; torej kakor pred davnimi stoletji. Zato nič čudnega, da teh 250 milijonov družin še vedno trpi lakoto.

Izdelava 250 milijonov železnych plugov in ustreznega števila manjših traktorjev bi znašala v enkratnem izdatku le tri letne vojaške proračune celega sveta, toda pridelek, ki bi ga povečalo 110 milijonov kitajskih in 140 milijonov drugih družin, zaposlenih v kmetijstvu, bi zadoščal, da bi z eno samo potezo odpravili sedanjo lakoto v številnih deželah sveta.

Če bi se atomske sile eno samo leto odpovedale izdelavi atomskih bomb, bi lahko povečali pridelek hrane v manj razvitih in nerazvitih deželah za približno 50%. Z izkupičkom, ki bi ga dobili od prodaje povečanega pridelka bi lahko dobili sredstva, ki so potrebna za nabavo potrebnih železnych plugov in traktorjev. Tako bi že v najkrajšem času lahko potrojili življenjsko raven prebivalcev nerazvitih in manj razvitih dežel v svetu.

Navedli smo le nekaj primerov, ki zelo zgovorno potrjujejo, kaj vse bi človeštvo lahko pridobilo od trajnega miru in razorožitve, nedvomno pa bi bile koristi še mnogo večje.

Kultura

TRZASKO STALNO GLEDALIŠČE je ta teden nastopilo kot gost Mestnega gledališča v ljubljanski Drami. Uprizorilo je Tomizzovo dramsko noviteto «Vera Verk». To je bilo prvo uradno gostovanje tržaškega italijanskega gledališča v slovenski prestolnici.

Ali bo temu prvemu koraku sledil še drugi korak, ali bomo kmalu pričakali uradno gostovanje ljubljanskega gledališča v Trstu?

SLOVENSKI KLUB v Trstu je minuli teden priredil «Gradnikov večer». S tem je počastil 80-letnico življenja priznanega slovenskega pesnika. O pesnikovih delih je govoril prof. Andrej Budal, člani tržaškega Slovenskega gledališča pa so recitali vrsto pesnikovih stvaritev.

ROBERT FAGANEL je pretekli teden zaključil svojo slikarsko razstavo v Pasaži Rossoni v Trstu, KLAVDIJ PALČIČ pa je otvoril svojo razstavo v galeriji La Cavana v Trstu. Oba slikarja — po rodu sta oba Slovenci — sta se že dobro uveljavila, četudi sta stara šele po 22 let.

Tu naj omenimo še, da je Palčič odnesel prvo nagrado lanskega festivala lista «l'Unità» v Trstu.

JULIJ BETETTO, znani slovenski operni pevec, dolgotletni profesor in rektor slovenske Glasbene akademije, je umrl.

Betto se je rodil leta 1885 v Ljubljani, leta 1903 je postal pevec ljubljanske opere, leta 1907 je odšel na izpopolnjevanje na Dunaj, kjer nastopal tudi kot operni pevec in bil partner slavnega Carusa, od leta 1922 pa je stalno živel in se udeleževal v Ljubljani.

«OD TOD SO BEZALE SE PTICE», tako se glasi naslov ene izmed najnovejših knjig ljubljanske Mladinske založbe. Knjiga z obtožujočim naslovom vsebuje dokumente iz koncentracijskih taborišč: Auschwitz, Buchenwald, Ravensbrück in Mathausen, kjer je umrlo okrog 11 milijonov ljudi.

«Vse, kar so doslej grozotnega napisali ali naslikali največji pisatelji in slikarji, je šolska naloga proti mojstrovini, ki so si jo izmislili nemški fašisti», je zapisal avtor dela Lojze Krakar v uvodu knjige. Krakar je namreč preživel tako taborišče in zato hoče s temi dokumenti povedati zlasti mladini, pa tudi odraslim, kaj je zlo in kako so ga doživljali milijoni ljudi v nacističnih taboriščih od 1940 do 1945, a so se kljub vsem strahotam borili za človeško dostojanstvo.

KNJIZNA PROIZVODNJA NA MADZARSKEM je v letu 1961 znašala 3444 del v skupni nakladi nad 40 milijonov izvodov. V primerjavi s 1960 je zabeležen pomemben porast. Tega leta je izšlo namreč le 2972 del v 34,7 milijonov izvodih.

Obisk podpredsednika sovjetske vlade Mikojana na Kubi. Ta obisk je bil velikega pomena za rešitev karibske krize in ohranitev kubanske neodvisnosti

partije, toda brez osebnih napadov, ki si jih na primer dovoljujejo albanski voditelji (epizoda o tem navaja na koncu omenjeni članek v reviji «Rinascita»).

Članek v «Genmingibao» pravi v bistvu, piše Togliatti, da se politična linija Italijanske komunistične partije reducira na to: ljudstvo v kapitalističnih deželah ne sme sprožiti revolucij, podjarmljeni narodi se ne smejo boriti za svobodo, narodi se ne smejo boriti proti imperializmu. Dalje: italijanski komunisti se trudijo, da bi olepšali imperializem, se izročajo imperialistom v svojih upanjih o miru, imajo pasivno

